Władcy starożytnego Egiptu

WSTĘP

ROZDZIAŁ I. OBRAZ STAROŻYTNEGO EGIPTU
1.1. Społeczeństwo, prawo i gospodarka starożytnego Egiptu
1.2. Religia
1.3. Plagi egipskie
1.4. Ogólna charakterystyka dynastii faraońskich

ROZDZIAŁ II. CHARAKTERYSTYKA WYBRANYCH WŁADCÓW XVIII DYNASTII EGIPTU
2.1. Totmes III
2.2. Tutanchamon

ROZDZIAŁ III. NAJWIĘKSI WŁADCY XIX DYNASTII EGIPTU
3.1. Ramzes II
3.2. Seti I

ZAKOŃCZENIE
BIBLIOGRAFIA
SPIS TABEL I RYSUNKÓW

Jest rzeczą trudną w powszechnym współczesnym wyobrażeniu oddzielić starożytny Egipt od osoby faraona. Samo słowo „faraon” wywodzi się z Biblii, gdzie jego egipska transkrypcja fonetyczna per-aa („wielki dom króla”, „pałac królewski”) już od czasów Nowego Państwa była używana na określenie mieszkańca tegoż pałacu, władcy, a więc właśnie faraona. Od samego początku Egipt był ściśle i bezpośrednio związany z faraonami, których władza była uosobieniem władzy boskiej na ziemi. Chodzi tu o zasadniczy i udokumentowany dogmat o pokrewieństwie boskim faraona, który wedle mitu objawił się w opowiadaniu o zwycięstwie Horusa- syna i pełnoprawnego spadkobiercy Ozy-rysa nad uzurpatorem i bratobójcą Setem[1].

Na tronie Horusa faraonowie następowali po sobie, odnawiając podług realiów historycznych mit o zwycięstwie dobra nad złem, prawa nad krzywdą, słuszności nad nieprawidłowością i uległości nad rebelią. Jedną z wątpliwości, jaka wywoływała dyskusje pośród wielu pokoleń egiptologów, jest kwestia, czy faraon

rzeczywiście był bogiem na ziemi, a jego funkcja, którą sprawował jako delegat boski, utrzymując w mocy, egzekwując i odnawiając maat, sprawiedliwość na ziemi i ogólną równowagę stwórczą, była święta[2].

Jak do tej pory pojawiła się już druga, lecz nie-jednomyślna odpowiedź na to pytanie. Książka Georgea Posenera pt. De la diwnite du pharaon (O boskości faraona) z 1960 r. jest ciągle w tym wypadku brana pod uwagę. W celu efektywnego administrowania Egiptem król zawsze posługiwał się swoimi współpracownikami, tworzącymi rozbudowany system funkcjonariuszy państwowych, z których najwyższy rangą nazywał się czati, zwany również wezyrem, który to termin przejęty został z nomenklatury tureckiej upowszechnionej przez współczesnych naukowców. Aż do czasów XVIII dynastii urzędował tylko jeden wezyr, dopiero za panowania faraona Totmesa III pozycja ta została podzielona na wezyra południa rezydującego w Tebach i wezyra północy w Heliopolis.

Została już przytoczona część Nauk, jakie król wypowiadał podczas mianowania każdego nowego wezyra, a inskrypcje pochodzące z tego samego grobu tebańskiego, należącego do wezyra Rechmire, zawierają niezwykle szczegółowe informacje, które omawiają pełen zakres czynności wykonywanych przez wezyra. Podlegali mu wszyscy zwierzchnicy administracji państwowej (również skarbnik był zobowiązany zdawać relację z sytuacji ekonomicznej kraju); wezyr był ponadto tym, kogo dziś nazwalibyśmy ministrem obrony narodowej, ministrem spraw wewnętrznych (sprawował pieczę nad całą egipską policją), ministrem rolnictwa oraz ministrem sprawiedliwości w jednej osobie.

Administracja egipska, jedna z najbardziej rozbudowanych w tamtym czasie w porównaniu z innymi państwami, zatrudniała wielu urzędników, wyższych i niższych rangą, we wszystkich dziedzinach gospodarki. Skarb, czyli kasa państwa, zasilany był z podatków płaconych przez obywateli, a system ich ściągania był dość rozbudowany. Wiadomo, że do II dynastii włącznie funkcjonował system fiskalny oparty na spisie „pól i złota". Obywatele byli opodatkowywani podług dochodów i ziem, które podlegały pomiarom i rejestracji ze względu na swoją jakość i rodzaj upraw, do jakich się nadawały, przeprowadzanym przez odpowiedni do tego urząd katastralny i przez funkcjonariuszy, którzy owych pomiarów i rejestracji dokonywali. Ziemie należące do faraona były administrowane oddzielnie, a urzędnik, który za to odpowiadał, nazywany był „wielkim majordomem" lub intendentem. Obywateli kierowano do wykonywania

prac publicznych, takich jak np. roboty związane z budową kanałów nawadniających[3].

[1] M. Jaczynowska, D. Musiał, M. Stępień, Historia starożytna, Trio, Warszawa 2006, s. 99

[2] O. Zorn, Starożytny Egipt, Świat Książki, Warszawa 2006, s. 37

[3] Por. J. Baines, J. Malek, Egipt [w:] Wielkie kultury świata, PWN, Warszawa 1995

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę pisanie prac - sprawdzony serwis!